

Už to vim! Mám v tom zcela jasno. Budu zlaťákem!! No ne jako mincí!!! Neblázněte! Nechci jít z ruky do ruky, sem rád u nás doma, ale zlaťákem jako zlatým retriévrem budu! To vim

zcela jistě. Mám totiž svůj velkej životní vzor. Jmenuje se Max. Pánčička moje mu říká Maximus, vona každému říká nějak jinak. No a Maximus je zlaťák právě. A je skvělejší, je nejlepší, je to kámoš a můj velkej vzor. Je skorem jako strejda Gábor, kterej se o mě a naši partu staral, když jsme ještě byli u mámy.

Hodně mi ho Maximus připomíná. Stejně jako strejda Gábor se pokaždý raduje, když mě vidí. Ale jako upřímně se raduje, stejně jako já. Máme se moc rádi. Von si na mě vždycky udělá čas a hrozně moc spolu řádíme. Pánčička nám říká DD. Neboli Duo Dementos. Máme na sebe prej nějaký spojení přes telata. Prej jak jsme voba venku, telepaticky se spojíme. Ešče vo sobě nevíme a už se plížíme prostorem, abychom se ze zálohy přepadli a přivítali.

A to je ale čoro potom!! Úplně hrozně hopíkáme po sobě a já pak z těch všech emocí dostatnu psotnik a psotnikám prostorem. Neboli řežu to v zatačkách. Tak asi 63,5 koleček dycky. Maximus stojí, kouká a pak se zapojí taky.

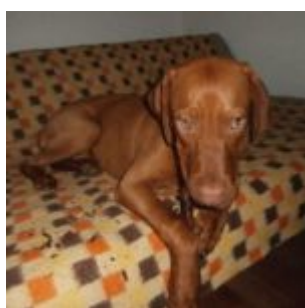
Bubi se nezapojí, Bubi si myslí taky, že jsme Duo Dementos. Pánčičky se nám smějou, že jsme na tom mentálně naprosto stejně. To sem pyšnej na to, páč Maximus, Maximus už je dospělej pes, je mu tři!! Chápete to? Sem tím pádem na tom mentálně jako tříletej pes, víte? No ale venkoncem tohle není podstatný vůbec. Důležitý je, že máme s Maximusem super kamarádšoft. Pánčička se mi posmívá, že se jednoho dne vodbarvim na blonc, jak moc ho uctívám.

Ondynoj, to jsem valil slušně rozhicovanej z cvičáka, jsme se zas potkali na louce za barákem a! To jste měli vidět. Poršák byl proti nám pomalej. Maximus umí jednu super věc - je dokonalá živá návnada - letí tak, abych ho měl furt před čumákem, ale ani chloupek nemohl chytit. To je super, jak vás tohle navnadí, vydáte ze sebe úplně šécko. Já zas na voplátku mu dělám potom dycky živou překážku. To si tu hru na honěnou votočíme, jak utikám jako první a von letí za mnou. Dyž mě dostihne, přeletí mě jako Taxisa, zasmykuje a přeletí mě zpátky.

Ty jo jako skvělý, fakt skvělý, to se nevochodí. Vydrželi jsme takhle třičtvrtě hodiny, a kdyby nás nerozebraly pánčičky domů, tak jsme si klidně užívali i dýl.

Tyhle naše setkání mě vždycky děsně rozpumprdlikujou. A to prej je, jak říká pánčička, v mým podání dost nebezpečná věc. Zpravidla to pak vzalo ty konce, že jsem vlítnul do křoví, kam vim, že nemám chodit. Což je škoda, páč tam se dycky najdou nějaký úžasnostě. Nejčastějš hovňous nějakěj. Což ale jako... nevím vůbec proč... zrovna pánčička nekvituje. Tohle vona dostatečně nevoceňuje. Zato to dostatečně komentuje, a to víc než hlasitě. A když si spočetla dvě a dvě, vyšlo jí, že řádění s Maximem = nějaká prasárna.

Tím pádem mám v tomhle směru po hehe, a jakmile se jen zdálky ku křoví přiblížím, už volá to svý příšerný: „NE!“ a dodá „Tadytadytadyýýý!“ a tím mě vždycky nasměruje do jinam. Nevím, jak to dělá, že tam dycky běžím. Každopádně, dycky tím pádem přijdu vo hovňousa.

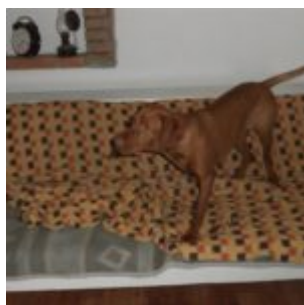

Ale tak stávaj se i horší věci. Tak jdu radši zas dál řídit s Maximem. A helejte jo, von mě má radšejc dokonce než Bubici. A to i když se Bubice shání po manželovi. Chvilku se jí sice věnuje, ale pak - jako správnej chlap - jde za kámošem.

Já si ho děsně vážim, děsně ho uctívám, aby vědíl, jak moc si ho vážim. Dycky dyž se

přivítáme bouřlivě, tak pak jdu a kořím se mu. A Maximus je z toho celej vodvařenej, páč se mu asi nikdo nikdy takhle ešče nekořil. A že já to umím, to si pište. Přindu, celej se vrtim, udělám preclika, pak se rozvinu a sednu si. Ovšem i to sednutí má svoje pravidla. To nejni, jako že si jen tak dám dřepkins, depa. To si musíte sednout správně našišato. Tak jako trochu zhrouceně a do zatáčky.

A pochopitelně musíte patřičně líbeznit. A co je nejvíc v kurzu, když tlapičkujete. To jako jooooo. To musíte v tom posezu správnym ešče zvednout přední pacinku a pozdravit. Je to stejný, jako když jste ščeňátko a říkáte si mamince vo mlíčko. To jako zabírá velmi. To mám zmáknutý. Tudle jsme potkali šeltijáka Dreama. Ešče nikdá jsme se nepotkali. A tak, páč sem ten slušně vychovanej, šel jsem, nejdřív ze sebe udělal malilinkatýho, pak se zhroutil do preclikosedu, líbeznil a tlapičkoval. Dream byl naprosto unešen. Takhle slušně už ho prej dlouho nikdo nepozdravil. Řeknu vám - a to si zapište zlatým písmem někam -, je zatraceně dobrý, když jste co nejdýl u mámy. Teda pokud jste pes. Naučíte se tak různý vychytáčky a finesy, vo který byste přišli, kdyby vás vzali od mámy dřív. A věřte, že se vám to kolikrát sakra hodí.

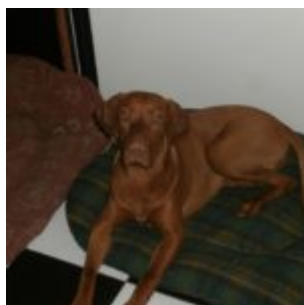
Tudle jsem potkal takovou nenaloženou jednu. Líbeznil sem už z dálky - nepomohlo. Líbeznil jsem zblízka - taky nic moc, xichtila se, nadávala, tak jsem nasadil těžkej kalibr: svůj preclikoidně tlapičkovej a!! No, co myslíte? Jo!! Dostal sem ji na lopatu. Jako ne že by ze mě byla celá vodvařená, to ne, to bych kecal, ale... nezabila mě, i zavrtěla. Sem v tutom dost dobrej.

Třeba taková Mia, jo? Mia je obryně, veliká, převeliká. Jeden z rodičů byl vlčák a druhěj musel bej mamut nebo tak něco. Páč teda je velká jako dogo, jen vypadá jako vlčák a má uši dolů. No a je plachá, bojí se. A-le! Napřel sem se do toho a jako hádáte správně, ano. Byla to

sice trochu prácička, protože plachá vona je víc než hodně. Ale já jsem Princ Líbeznil Obecný, a taky když si něco zamanu, dokážu to.

Takže dneska, když potkáme Miu a jejího pidikámoše, kterej je jí tak ke kotníkům, začnou tanečky. Pak honička zakončená smykováním. Smykování je v podání Mii dosti ftipný, protože vona jak vám je veliká, tak neumí vovládat svý tělo a to přes to, že už je dávno dospělá. Taky se skrz mou maličkost skámošila s Bubitkou, který se bála. A dneska, když se potkáme, holky se chvíli spolu honěj. Dobrej skutek jsem udělal.

Dobry skutky, ty mi vyloženě taky jdou. Třeba v létě. To se u nás za barákem scházejí babičky. Čtyři. Seděj na lavičkách a povídají si. Jsou to vopravdový babičky. No a já je mám děsně rád. Dycky za nima utiknu a dělám jim tam rozruch. Lezu jim pod sukně a lomcuju s nima. Teda takle - tetkon už ne, to už sem velkéj a vim, že se to nedělá, ale když sem byl ešče pidimalinkej, to sem jim těma sukněma lomcoval. A vony pištěly a smály se. A tak vzniknul můj fanklub babiček. Dycky jim prej udělám veselejší den, říkaj. Tak to je taky dobrej skutek, ne?

Bubice mi do toho kapek fušuje, páč vona je má taky moc ráda a vony ji samo taky. Dycky k nim přijde a dělá kanystr. Jako kanystrovýho psa, nebo jak to pánčička říká. Já nejsem kanystr, já sem urágoš, vlítnu tam a rozvířím děj. Tetkon už je zima, tak babičky nechoděj, ale už se těším na jaro, to se budem zase vídat. Naposled, co jsem je viděl, to jsem byl bohužel na balkóně, bylo mně mě líto. Babičky tam seděly, určitě by uvítaly, kdybych jim tam příběhnul zavířit, a já místo toho stál na balkóně za mřížema. Jak ten vězeň na Bezdězu. Bylo mi to líto a plakal sem.

Řikal sem si, že mě třeba babičky uslyšej, ale nic. Asi že už sou hluchý. A pánčička taky.

Protože místo toho, aby mě za nima pustila, pravila, ať držim kušnu, že na moje zpěvy Kosmický není sídliště zvědavý. Je trapná, vám říkám. A hodně. Tak jsem se šel za trest napít. To ji dycky naštve, když já piju. Protože víte co? Já mám totiž pití nejen jako doplňování tekutin, ale taky jako skvělou zábavu. Vyvinul jsem zcela originální a jedinečnou metodu pití.

To musíte za á) při pití rejdit šňupákem po celý hladině nádoby, pouštět nosem bubliny a mrskat a mlátit řádně jazykem tak, aby maximum vody vylítalo ven. No a za bé) pak následuje můj majstrštyk. Při posledním loku musíte pořádně do držtky nabrat vodu. Maximum možný. A s tím všim tu misku opustit a pustit se do prostoru. A při pohybu prostorem nechat volně odtíkat tu tekutinu z kušny na zem a v jednu chvíli pak vypustit větší množství kapaliny na jednom místě tak, aby vytvořila obrlouži.

No a pak už jen odcházíte a odkapáváte jak mokrej ručník na zem. Věřte mi, že todle, todle každého spolehlivě rozpálí. Zvlášt když už takhle potřetí během půl hodiny letí s hadrem vytírat tu potopu, co jste vy vytvořili. Takže za ty její trapný řeči vo zpěvech Kosmickejch si madam pěkně zavytírala. A ne jednou, dal jsem si dost záležet. Aby si to příště rozmyslela. Nejsm žádný béčko, jednou ze mě bude ten zlaťák a pak vona uvidí. Nepostačí se divit a i litovat možná bude. Zatím musím co nejčastějš potkávat Maximuse, abych mohl na toho zlaťáka pořádně vystudovat!

Na procházce